

Grenzeloos gewenst

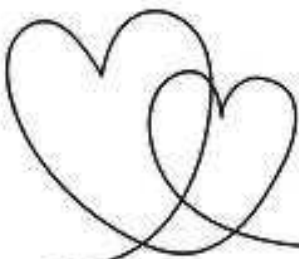
Een dichtbundel over adoptie

Eerste druk © 2020 Indra Hagelstein

ISBN: 9789464184334

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor papa en mama

“It's hard to wait around for something you know might never happen, but it's harder to give up when you know it's everything you want.”
- Unknown

V o o r w o o r d

2020

Beste jij,

Dankjewel voor het kopen van mijn boek! Ik ben Indra Hagelstein (20 jaar, 2020) en ben op mijn 4e geadopteerd. Ik ben dankbaar dat ik in een warm land als Nederland terecht ben gekomen met echt de meest fantastische ouders, familie, vrienden en andere bijzondere mensen, maar heb ook zo mijn worstelingen met adoptie. Het gevoel van gemis en verlating is groot. Thema's met daarin vragen als wie ben ik en waar kom ik vandaan houden me op dit moment veel bezig. Vandaar dat ik ook ben begonnen met het schrijven van gedichten. Ik heb dit boek vooral geschreven vanuit mijn eigen ervaring hoe ik adoptie ervaar(de), ik heb getwijfeld om dit uitbrengen en wist niet goed of ik het durfde, maar hier is die dan, mijn dichtbundel over adoptie!

Ik wil hier graag bij benadrukken dat adoptie voor iedereen anders kan voelen en mijn verhaal is slechts een (deel van het) verhaal uit duizenden.

De meeste gedichten die zijn geschreven zijn voor mijn biologische ouders bedoeld, want daar waar het allemaal is begonnen heeft zijn diepe sporen nagelaten.

Heel veel leesplezier!

Lieve groeten,
Indra Hagelstein
2020

Beste ouders

20-6-2019

Beste ouders,

Ik vind het moeilijk om jullie ouders te noemen, want ik weet het niet zo goed. Ik ken jullie niet eens. Aan de andere kant weet ik dat jullie mij hebben verhoogd, begeleidt en voor mij uit hebben gekeken voor het leven. Bovendien hebben jullie mij een soort van leven gegeven. Het bloed van jullie stroomt immers wel door mijn aderen.

Als klein kind had ik nooit een verlangen om jullie te ontmoeten, maar nu als jongvolwassene, komt het verlangen steeds meer. Ik hoop dat jullie leven goed gedijd is in jullie dagelijks leven. Moeder, je hebt me negen maanden lang in je buik vastgehouden, en op een gegeven moment was ik evenzeer een deel van jullie als jullie een deel van mij was. Toch schrijf ik deze brief als een vreemdeling. Een brief met zoveel vragen.

Waarom hebben jullie me weggegeven en me achtergelaten?
Hoe konden jullie negen maanden voor me 'zorgen' en het 'gewoon' allemaal weg te gooien. Hoe konden jullie mij achterlaten terwijl, niet wetend of ik ergens veilig zou zijn. Was dit het waard? Ik ben niet verbitterd dat jullie me opgaven, want ik ben 19, woon in een liefdevol huis, studeer, heb een geweldige familie en geweldige vrienden. De familie die mij heeft geadopteerd, is echt uniek, liefdevol en dankbaar voor wat jullie hebben gedaan. Ik heb veel geweldige rolmodellen in mijn leven die me hebben helpen vorm te geven aan de jonge vrouw die ik nu ben, en ik ben altijd dankbaar dat ik ze in mijn wereld heb. En hoewel ik van mijn familie en vrienden hou en heel dankbaar ben voor wat jullie hebben gedaan, kan ik dit gat in mij niet overwinnen. Dit gat stroomt vol van vragen zonder antwoorden, een gat dat voor jullie staat en het onbekende.
Hoe zien jullie eruit? Heb ik jouw neus, moeder? Heb ik jouw oren vader?
Wat is jullie persoonlijkheid? Wat vinden jullie leuk? Waar wonen jullie? De stad? Een boerderij?

Ik heb de boerderij aangenomen. Ik heb jullie vaak uitgebeeld met een grote zonnehoed, terwijl jullie hard aan het werk zijn met mijn broertjes en zusjes die rondrennen. Wat voor een werk doen jullie?
Houden jullie ook niet echt van dieren? Of juist wel? Schaamde jullie je voor mij? Was ik niet wat jullie wilde? Was ik jullie eerste geboorte? Of waren jullie niet blij, omdat ik geen jongen was? Denken jullie ooit nog eens aan mij? Ik vraag me namelijk heel veel af. Naast dat ik vragen heb hoe jullie eruitzien, ben ik ook heel benieuwd hoe mijn leven eruit zou zien als ik in China was geweest. Zou ik in hetzelfde huis hebben gewoond? Zou ik naar school zijn gegaan of moest ik werken? Hoe lang duurde het voordat je erachter kwam dat je me niet meer wilde? Of dat je me niet meer kon hebben ...
Wie zijn jullie?

Ik zou voor altijd kunnen doorgaan, me over jullie afvragen en afvragen of jullie aan mij denken. Ik heb nachtmerries over jullie, maar droom soms ook onze eerste ontmoeting. Geven jullie mij een knuffel? Zouden we elkaar omhelzen? Komen er tranen? Vegen jullie die dan opzij? Vertellen jullie mij hoe dankbaar jullie zijn om mij eindelijk te ontmoeten? Of blijft het stil? Zeggen jullie niet van verbijstering en schrikken jullie.

Elk verlaten en geadopteerd kind heeft zijn eigen mening en gevoelens over wat hij leefde nadat hij net was geboren. Persoonlijk heb ik altijd gedacht dat ik niet goed genoeg was (en ben) en dat jullie me daarom achter hebben gelaten. Ik heb me hier altijd schuldig over gevoeld. Ik was de fout. Het schuldgevoel leidde ertoe dat ik bang was om de mensen te verliezen van wie ik hield, bang om door hen te worden afgewezen.

Ik zeg altijd tegen mezelf en anderen dat als jullie, mijn biologische ouders (waarvan de mens verondersteld werd dat jullie me het meest op deze aarde zou liefhebben) mij in de steek hebben gelaten, iemand me kon verlaten en me met rust kon laten, het ook bij anderen kan gebeuren. Ik denk veel aan jullie en besef me steeds meer dat adoptie met een reden is gebeurd. Toch neemt dat het niet weg dat ik verlangens heb om jullie te ontmoeten.

Jaar na jaar probeerde ik dit schuldgevoel en deze schrik van afwijzing onder ogen te zien. Ruzies en conflicten ga ik uit de weg. Mijn mening laten horen doe ik niet. Ik geef mezelf de schuld. Het is mijn fout. Ik doe het verkeerd. Ik ben het probleem. Ik wijs mezelf af. Alles om maar afwijzing te voorkomen en te vermijden.

Ik weet niet waar jullie vandaag de dag zijn, maar ik zou willen dat ik jullie ooit een keer kan ontmoeten en jullie trots kan maken. Ik wil jullie niet teleurstellen. Het probleem is dat ik jullie waarschijnlijk nooit zal ontmoeten, zien of knuffelen. Dus voor nu droom ik en wens jullie het beste.

Mogen we elkaar ooit nog ontmoeten.

Liefde,
Indra

Twee

Ergens tussen jullie en mij
Ben ik mezelf verloren
Gekozen, maar niet gewild
Gewild, maar niet gekozen
Ongewenst, maar niet geliefd
Geliefd, maar niet ongewenst
Een gemis stukje in hun hart
Een extra stukje in hun hart
Twee levens zo ver van elkaar gescheiden
Twee liefdes zo dichtbij één